

Salzburg. Lørdag 3. Aug. 1861. Eft. Kl. 4.

Kjæreste Fader!

Det lader næsten til, at alle de Storme, som vi slap for paa Middelhavet, dem faae vi tilsendte nu her i Sydtydskland, forat vi ret kunne skjønne paa, hvor godt vi have haft det. Thi ligesom sidst, da jeg skrev til Dig fra Wien, saaledes er atter nu her i Salzburg en pludselig Storm brudt løs, der kaster Tagstenene ned i Dusinvis og hvirvler Støvet op over Husets Tag. Forøvrigt var det herligt Vejr imorges, da vi kom, og jeg har ret frydet mig [s. 204](#) over den mageløse Naturskønhed, som her udfolder sig. Atter idag har jeg haft den Glæde, som jeg regner for en af mine største, og som jeg Gud være takket, nu i saa rigt Maal har nydt: at vandre paa de Steder, hvor de store Aander have vandret. Thi det er mig ligesom om jeg fornåm et Aandepust fra Evigheden, som om det smaalige, det hverdagsagtige, det prosaiske, der dog hver Dag binder vor Haand og lænker vor Fod, som om alt dette svandt bort, og vi i nogle faa uforglemmelige Øjeblikke i fulde Drag kunne indsuge Livets Vand. Ja, jeg har tænkt paa Mozart idag, tænkt paa, hvorlunde han har vandret her langs Flodens rivende Vande og lyttet til Harmonierne, som suse gennem Træernes Brusen og Vandenes Rislen. Jeg har seet flere af hans Manuscripter, af hans Breve; jeg har seet hans Flygel: det stod saa underligt stille og taust, — ak, Haanden, der før bragte Liv i det Døde, er nu smulret hen til Støv! —

Ogsaa en anden gammel Bekendt traf jeg her, nemlig Dr. Theophrastus Bombastus Paracelsus v. Hohenheim, hvis Billed jeg fandt paa et Huus med Underskrift, at i dette Huus havde han boet.

I Wien tilbragte jeg fire Dage — desværre alt for kort Tid, som jeg overhovedet meget beklager, at jeg saa hurtig maa ile gennem det skønne Sydtydskland. Men jeg har nu engang sat mig for at overvære Kirkemødet i Genf i den Forvisning, at jeg maa kunne drage en heel Deel Udbytte deraf. Hertil kommer tillige, at jeg i Grunden er hjerteligt træt af dette omflakkende Liv og meget længes efter [s. 205](#) at tage fast Bolig og atter for en Stund leve mig ind i den stille Bogverden.

Torsdag Morgen 1. August forlod jeg Wien. Schmidt havde egentlig i Sinde at blive tilbage her forat tage sit Ophold her, men jeg overtalte ham til at følge med mig til München, fordi man kan bedre see en saadan By, naar man er To end Een. Vi reiste med Jernbane (ikke med Dampskib, fordi Dampskibsfarten mod Strømmen er saa langvarig) til Lambach, tolv Timers temmelig kedelig Jernbanekjørsel, skjøndt Egnen, vi kjørte igjennem, var meget smuk. Min bedste Moerskab havde jeg af en ung katholsk Geistlig — »geistlicher Herr«, som Bønderne kaldte ham. I de tolv Timer, jeg havde den Fornøjelse at være sammen med ham, talte han ikke om andet end Øl og Kreuzere — jeg troer ikke engang hans Phantasie havde Svingkraft nok til at hæve sig op til Gylden. Kl. 10 om Aft. ankom vi til Lambach — næste Morgen op Kl. 4 forat gjøre en Excursion til Gmunden og Traunsøen samt beseer det smukke Traunvandfald, hvilket alt var saare herligt at see. Imorges maatte vi atter op Kl. 4 og ankom Kl. 8 her til Salzburg. Og hvad skal jeg nu tage mig til? — Ja, det veed jeg sandelig ikke: Theater er her ikke, det regner lysteligt — men det synes mig dog at være for tidligt at gaa i Seng Kl. 5½! — min Kuffert staaer paa Jernbanen — jeg har Intet at læse, og Klokkeren er virkelig ikke mere end 5½!!!